

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — CMT przeciwko OHIM — Camomilla (CAMOMILLA)

(Sprawa T-100/13)

(2013/C 141/37)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: CMT Compagnia manifatture tessili S.r.l. (CMT Srl) (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Florida i R. Florida)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Camomilla SpA (Buccinasco, Włochy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie R 1616/2011-1 poprzez uznanie za spełnione przesłanki dotyczących, po pierwsze, bezwzględnej podstawy unieważnienia opierającej się na złej wierze właściciela znaku towarowego w momencie dokonywania zgłoszenia, przewidzianej w art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009, a po drugie, względnej podstawy unieważnienia przewidzianej przez art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- posiłkowo i jedynie przy założeniu uznania przez Sąd za niedopuszczalne dokumentów przedstawionych w ramach odwołania złożonego do Izby Odwoławczej i stwierdzenia przez niego, że są one niezbędne do uwzględnienia skargi, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na nieprzestrzeganie zasady kontrydiktoryjności i prawa do obrony oraz przekazanie sprawy Wydziałowi Unieważnień do ponownego rozpatrzenia;
- w każdym razie wezwanie OHIM do podjęcia środków koniecznych w celu zastosowania się do wyroku Sądu;
- obciążenie OHIM kosztami poniesionymi w toku niniejszego postępowania, a właściciela wspólnotowego znaku

towarowego kosztami poniesionymi w ramach postępowań przed Wydziałem Unieważnień i Izłą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „CAMOMILLA” dla towarów z klas 3, 9, 11, 14, 16, 18, 20, 21, 24, 25, 27, 28, 30 i 33 — wspólnotowy znak towarowy nr 7 077 555

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Camomilla SpA

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: zarejestrowany we Włoszech graficzny znak towarowy zawierający element słowny „CAMOMILLA” dla towarów z klasy 25

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) i art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — Synergy Hellas przeciwko Komisji

(Sprawa T-106/13)

(2013/C 141/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: d.d. Synergy Hellas Anonymi Emporiki Etaireia Parochis Ypiresion Pliroforikis (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci M. Angelopoulos i K. Damis).

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że wykluczenie spółki przez Komisję Europejską z uczestnictwa w programie ARTreat stanowi naruszenie obowiązków umownych Komisji Europejskiej w świetle zasad proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasądzenie zapłaty przez Komisję na rzecz skarżącej kwoty 343 828,88 EUR tytułem płatności należnych jej od niej za wykonanie umowy ARTreat wraz z odsetkami od dnia wniesienia niniejszej skargi,

— zasądzenie zapłaty przez Komisję na rzecz skarżącej kwoty 89 933,16 EUR tytułem odszkodowania za szkodę majątkową i za szkodę dla reputacji zawodowej, które skarżąca poniosła z powodu nadużycia władzy i naruszenia tajemnicy zawodowej oraz odsetek wyrównawczych od dnia 14 czerwca 2012 r. do dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie i odsetek za zwłokę od dnia wydania wyroku w niniejszym sporze do całkowitego uregulowania i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca przedstawia dwa żądania.

Po pierwsze żądanie stwierdzenia odpowiedzialności Komisji z tytułu umowy FP7 224297 o wykonanie umowy „Multi-level patient — specific artery and arterogenesis model for outcome prediction, decision support treatment, and virtual hand-on training (ARTreat)” na podstawie art. 272 TFUE. W szczególności skarżąca twierdzi, że chociaż wykonała w pełni i prawidłowo swe obowiązki umowne Komisja zawiesiła płatność na jej rzecz nie mając do tego prawa i z naruszeniem wspomnianej umowy oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności.

Po drugie żądanie stwierdzenia odpowiedzialności poza-umownej Komisji na podstawie art. 340 akapit drugi TFUE. W szczególności skarżąca twierdzi, iż Komisja naruszyła jej reputację zawodową przez swe bezprawne zachowanie.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2013 r. — Whirlpool Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-118/13)

(2013/C 141/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Whirlpool Europe (Breda, Niderlandy) (przedstawiciele: F. Wijckmans i H. Burez, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa FagorBrandt [SA.23839 nr C-44/2007];

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 25 lipca 2012 r. w sprawie pomocy państwa udzielonej przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa FagorBrandt [SA.23839 nr C-44/2007].

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1) W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca podnosi, że decyzja ta narusza art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE oraz wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw. Strona skarżąca twierdzi, że rozstrzygnięcie zawarte w decyzji jest błędne pod względem prawnym, gdyż jeden lub więcej (kumulatywnych) warunków określonych we wskazanych wyżej wytycznych nie zostało spełnionych, lub, w każdym razie, Komisja nie wykazała w wymagany prawem sposób, że każdy z tych warunków został spełniony. Argumenty przedstawione w uzasadnieniu tego zarzutu dotyczą braku wypełnienia i) obowiązku oceny jednego lub większej liczby warunków określonych we wskazanych wytycznych na dzień wydania decyzji; ii) warunku „pierwszy i ostatni raz”; iii) warunku, że pomoc na restrukturyzację nie może służyć sztucznemu utrzymywaniu przedsiębiorstw przy życiu; iv) warunków dotyczących oceny poprzedniej niezgodnej z prawem pomocy; v) warunku, że beneficjent pomocy musi być przedsiębiorstwem zagrożonym; vi) warunku, że beneficjent pomocy nie powinien być nowo utworzonym przedsiębiorstwem; vii) warunku, że plan restrukturyzacji musi przywracać długoterminową rentowność beneficjenta; viii) warunku wprowadzenia środków wyrównawczych w celu uniknięcia nieuzasadnionych zakłóceń wynikających z udzielenia pomocy na restrukturyzację; oraz ix) warunku, że pomoc musi być ograniczona do minimum i że grupa kapitałowa musi wnieść rzeczywisty wkład (nieobjęty pomocą).

2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że w decyzji naruszono obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE w odniesieniu do kilku kwestii. Strona skarżąca twierdzi w szczególności, że w decyzji nie przedstawiono właściwego uzasadnienia w odniesieniu do i) warunku wprowadzenia środków wyrównawczych w celu uniknięcia nieuzasadnionych zakłóceń wynikających z udzielenia pomocy na restrukturyzację oraz ii) obowiązku spłaty wcześniejszej niezgodnej z prawem pomocy.

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2013 r. — Alpiq RomIndustries i Alpiq RomEnergie przeciwko Komisji

(Sprawa T-129/13)

(2013/C 141/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Alpiq RomIndustries Srl (Bukareszt, Rumunia) i Alpiq RomEnergie Srl (Bukareszt) (przedstawiciele: H. Wollmann i F. Urlesberger, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska